Temps Ordinari - Vint-i-sisè diumenge

Per Administrador el dg., 30/09/2012 - 09:00

Nm 11, 25-29
Jm 5, 1-6
Mc 9, 38-43. 45. 47-48

1- Aquest evangeli d'avui, ens dóna unes pistes de referència que ens poden ajudar a orientar les nostres relacions amb els altres. Comencem dient que la formació de les persones és lenta: no s'aconsegueix en un dia. Fa falta temps i un contacte molt continuat amb el Senyor. Dic això, perquè precisament Joan, el deixeble predilecte de Jesús, diu unes paraules que mostren que no ha entès encara gran cosa del seu missatge. Li sap greu –diu- que un "que no és dels que venen amb nosaltres" alliberi del mal, en nom de Jesús. Li dol que un faci el bé pel simple fet de no ser dels seus. Podríem dir que, a Joan, li ha entrat el "complex de grup". Però això també ens podria passar a nosaltres. Sobretot en el camp de les ideologies polítiques, però també en tots els altres grups on ens movem. De vegades, no m'alegro tant perquè creix el bé, sinó perquè això es realitza a través meu. Amb la meva actuació, aparentment, estic buscant el bé, però en el fons el que busco és el meu protagonisme personal. Si fos així, no estaria contribuint a fer créixer el Regne de Crist, sinó, en tot cas, a fer créixer el meu propi regne, que és una cosa molt diferent. *2- Enfront d'aquesta actitud, la resposta de Jesús és clara: "Deixeu-lo fer". És a dir, no li impediu de fer el bé. Perquè l'Esperit bufa allà on vol, i nosaltres no som ningú per impedir-ho. Moltes persones que no són de la "nostra corda" són també capaces de fer sincerament el bé, d'obrar amb rectitud.* Jesús vol que entenguem que no admet el sectarisme intransigent que intenta monopolitzar el bé com a propietat seva. Perquè els qui pensen així, tenen tendència a veure malícia en les paraules i actuacions dels altres, que sempre són vistos com a enemics, com a gent de mala fe. I això no contribueix de cap manera a fomentar la solidaritat i la fraternitat entre tots. Al contrari: més aviat és ferment de divisió i de violència. Descobreixo en mi quelcom d'aquesta actitud? Si fos així, demanem humilment de ser-ne alliberats, perquè això és antievangèlic. *3- També ens ha dit Jesús, que tothom qui doni un vas d'aigua en nom seu, no quedarà sense recompensa.* El vas d'aigua és el signe d'un servei molt petit. La nsotra vida està feta de gestos petits, de detalls menuts. I tots tenen la seva importància. Jesús vol que entenguem que el valor d'una acció es mesura solament per la càrrega d'amor amb què es fa. Un gran sacrifici fet només per ser ben vist, per orgull, o de mala gana, no val per a res. En canvi, donar un vas d'aigua per amor del Senyor, és un fet positiu davant d'Ell. Sabem tenir delicadeses amb els altres? Sempre és al meu abast donar les gràcies, saber escoltar, saber fer una carícia quan l'altre està trist, fer companyia quan se sent sol, donar un cop de mà ... Què m'impulsa a fer-ho? *4- Finalment, hem vist que Jesús parla amb un llenguatge molt dur contra l'escàndol: tirar al mar, tallar-se la ma o el peu, treure's l'ull... Aquestes paraules de Jesús són molt dures. Poques vegades parla així a l'evangeli. Contra qui van dirigides?* El qui mereix aquesta pena, és aquell que allunya els altres de Jesús. Es comprèn que sigui així, perquè allunyar algú de Jesús, és causar-li el dany pitjor: un dany definitiu, irreparable. És desfer l'obra de Crist, que ha vingut a portar la salvació a tots els homes i dones. Sant Jaume, a la segona lectura, ens parla d'una de les coses que més escandalitzen, que més aparten de la fe les persones senzilles: la insensibilitat, d'aquells que es manifesten cristians, davant les necessitats dels pobres. I no pensem que les paraules de Sant Jaume van dirigides solament a les grans fortunes. Ens afecten a tots. Avui dia, tothom qui té feina i té uns ingressos assegurats és ric, si ens comparem amb els molts homes i dones que viuen en la inseguretat: immigrants, persones en atur, moltes viudes i pensionistes... I, evidentment, totes les víctimes de la fam i de la malaltia del Tercer Món. Per això, de tant en tant, hauríem de revisar la nostra vida a la llum de l'evangeli, per verificar si les nostres paraules, els nostres costums, la nostra manera de viure, la nostra sensibilitat envers les persones necessitades, impulsa als altres a acostar-se a Jesús o a més aviat apartar-se'n. Aquestes imatges de treure's l'ull o tallar-se la mà, no s'han de prendre, evidentment, al peu de la lletra. Però Jesús, amb aquest llenguatge tan radical, vol que entenguem que, de vegades, per ser fidels al seu evangeli, ens caldrà trencar hàbits i actituds que tenim molt arrelats i que costen de treure. Intentem de fer-ho i no tinguem por, perquè hi sortirem guanyant. El Senyor no es deixa vèncer mai en generositat. Sap donar el cent per u de tot allò que renunciem per amor a Ell. Qui s'esforça per ser fidel a l'evangeli, viu amb esperança, i experimenta dintre del seu cor una pau i una alegria serena que res ni ningú no li podrà prendre. Reflexionem-hi. *Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B."*** *Editorial Claret, 2005*

ETIQUETES
RELACIONS GRUP SECTARISME DIVISIÓ DISCÒRDIA VIOLÈNCIA SERVEI